

Arrest

nr. 257 581 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vierde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 29 december 2010 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in waarbij hij zijn vrees voor de taliban uiteenzette en volgende documenten neerlegde: zijn taskara, papieren van de zaak

van zijn oom en vader in China, het paspoort van zijn vader, drie dreigbrieven van de taliban en twee verklaringen betreffende zijn problemen van/ondertekend door de politie. Het Commissariaat-generaal nam echter op 28 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en in navolging van het door verzoeker ingediende beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 29 juni 2012 bij arrest met nummer 84 066 verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekers tweede en derde verzoek om internationale bescherming werden respectievelijk op 31 augustus 2012 en 14 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker reisde vervolgens naar Frankrijk, waar hij in 2013 via Calais de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk maakte. Verzoeker diende er een verzoek om internationale bescherming in, dat hem zou geweigerd zijn.

Verzoeker gaf aan dat de Britse autoriteiten van plan waren om hem te repatriëren naar Afghanistan. Hij keerde terug naar België en diende op 28 september 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in, in het kader waarvan hij de problemen herhaalde die hij tijdens zijn eerste verzoek uiteenzette. Verzoeker verklaarde verder dat zijn familie naar Iran verhuisde doch weer naar Afghanistan werd gerepatriëerd, dat zijn zus in 2014 zou zijn omgekomen bij een bomaanslag nabij het districtshuis, en dat zijn vader en zijn broer werden vermoord door de taliban. Verzoeker brengt dit in verband met de ontvoering waar hij in 2010 het slachtoffer van zou zijn geweest. Omdat de politie een klacht van zijn familie ontving, hen vervolgens kwam bevrijden en daarbij leden van de taliban doodde en arresteerde, werden verzoekers broer en vader door de taliban beschuldigd van spionage, zo stelt hij. Verzoeker verklaarde nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan uit vrees voor de taliban en legde in het kader van dit verzoek een bevestiging van zijn problemen door het dorps hoofd en dorpsgenoten alsook een enveloppe neer. Verzoeker verklaarde verder dat zijn neef zou erkend zijn in Groot-Brittannië. Op 28 januari 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voormeld vierde verzoek niet-ontvankelijk. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Verzoeker ging naar Frankrijk waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende, maar omdat zijn vingerafdrukken eerder in België werden genomen moest hij echter terugkeren. Hij diende hier op 27 november 2019 huidig, vijfde, verzoek in. Hierbij verklaarde verzoeker dat de Belgische asielinstanties zijn problemen al kennen en op de hoogte zijn van de algemene situatie in zijn land en zijn district. Verzoekers vrees voor de taliban is er nog steeds, zo stelt hij, en daarnaast vreest hij onder meer ook maffia groepen en de Daesh. Ter ondersteuning van dit verzoek legt verzoeker volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat, twee attesten van afspraken bij een dermatoloog, een medicatievoorschrift en twee vignetten voor de mutualiteit afkomstig van Fedasil.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker meent vooreerst de beoordeling betreffende de afwezigheid van procedurele noden in zijn hoofde als foutief te kunnen bestempelen. De Raad leest in de bestreden beslissing echter volgende pertinente motivering:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden

opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Hoewel u verklaart enerzijds dermatologische en anderzijds mentale problemen te hebben (zie verklaring volgend verzoek vraag 12), ziet het CGVS niet in hoe deze u zouden verhinderen om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. De documenten in verband met uw dermatologische problemen betreffen immers louter twee attesten van afspraken, een medicatievoorschrift en twee vignetten voor de mutualiteit, die aantonen dat u beroep hebt kunnen doen op enige verzorging voor een dermatologisch probleem dat verder niet omschreven wordt. Aangaande uw mentale problemen legt u verder helemaal geen bewijsstukken neer, waardoor er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid.”

Hieruit blijkt dan ook dat de door verzoeker aangehaalde problemen in de beoordeling werden betrokken, doch, op goede gronden, niet werden aanvaard.

Daarnaast leest de Raad in de vragenlijst "bijzondere procedure noden" in hoofde van verzoeker van 7 september 2020 (adm. doss., stuk 6) die zich in het administratief dossier bevindt, dat hij op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "Nee. Die zijn er niet." antwoordde.

Verzoeker kan het voorgaande niet in een ander daglicht plaatsen waar hij een weinig ernstige poging onderneemt in zijn verzoekschrift en stelt: "Men hoeft geen psycholoog of psychiater te zijn om te beseffen dat een verblijf van 10 in Europe zonder een verblijfsvergunning een uitzichtloze situatie is". De Raad sluit zich dan ook bij de commissaris-generaal aan waar hij besluit dat de vorige beoordeling onverkort blijft gelden en er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

4.2. Verzoeker uit vervolgens de vrees vermoord te worden door de taliban, evenals de vrees ontvoerd te worden door criminele bendes in Afghanistan. Hij verwijst ter staving van deze vrees naar zijn verklaringen en de landeninformatie, en hij meent een begin van bewijs te hebben voorgelegd over het toebehoren tot een kapitaalkrachtige familie. Verzoeker zet verder uiteen dat zijn oom gevlucht is naar Londen en hij verwijst naar de dood van zijn vader. Hij stelt dat er geen kapitaal meer is en dat de taliban nog steeds de perceptie hebben dat ze nog altijd rijk zijn. Doordat verzoeker behoorde tot een rijke familie zien "de criminele bende" hem zeker als een ideale prooi om ontvoerd te worden, zo stelt hij.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat waar verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar de asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, met name dat hij nog steeds de taliban vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan, deze asielmotieven reeds in het kader van zijn eerste verzoek werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Ook de Raad besliste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek opnieuw verwijst naar zijn eerder aangehaald relaas en hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en deze zijn niet van dien aard dat zij afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat verzoeker verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn asioldossier, laat staan dat hij kan worden gevolgd in zijn gratuite stelling dat "verweerster niet eeuwig mag verwijzen naar de arresten van uw Raad." die geen steek houdt.

Door in zijn verzoekschrift hieromtrent wederom een betoog te voeren, en te verwijzen naar zijn verklaringen en de neergelegde stukken, slaagt verzoeker er thans derhalve evenmin in om de vastgestelde ongeloofwaardigheid, die zoals hoger uiteengezet een definitief karakter heeft verworven, te weerleggen.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en stukken, doch dat deze niet werden aanvaard. De commissaris-generaal motiveert als volgt: "Daarnaast kan ook de brief van uw advocaat (opgesteld op 24 januari 2020) de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming niet wijzigen. Eerst en vooral verwijst deze brief naar stukken die u als verzoeker zou neerleggen, meer bepaald bewijzen voor de dood van uw vader en bewijzen dat uw oom vertrokken zou zijn naar "Lonen" (vermoedelijk: Londen, zie brief p.1). Het CGVS kan echter alleen maar vaststellen dat u tot op heden geen dergelijke stukken heeft neergelegd, waardoor een appreciatie ervan onmogelijk is. Vervolgens refereert uw raadsman opnieuw naar de problemen met de Taliban die eerder reeds ongeloofwaardig bevonden werden door zowel het CGVS als de RVV in het kader van uw eerste asielprocedure, hetgeen kant noch wal raakt. Het bijkomend argument dat u als lid van een kapitaalkrachtige familie risico zou lopen vervolgd te worden door criminele bendes in Kaboel (zie brief p.2), is op haar beurt een louter blote bewering die noch uzelf noch uw raadsman op enige concrete wijze staft of aannemelijk maakt. De eenvoudige verwijzing naar de richtlijnen aangaande zakenmensen en bemiddelde mensen van UNHCR (voor de beoordeling van de internationale beschermingsnoden van asielzoekers van Afghanistan, zie brief p.2) kan hierbij niet volstaan. Elke verzoeker dient zijn of haar vrees immers individueel en in concreto aannemelijk te maken, waar zowel u als uw advocaat volledig in gebreke blijven. Dat u het voordeel van de twijfel zou verleend moeten worden gezien uw jonge leeftijd (zie brief p.2), kan het CGVS ook niet inzien. U bent heden immers 29 jaar oud, en was op het ogenblik van het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming en het hiermee gepaard gaande interview op het CGVS respectievelijk reeds 19 en 21 jaar oud. De toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel stelt bovendien als voorwaarde dat u als verzoek om internationale bescherming in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en uw verklaringen grotendeels samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval. De toevoeging dat u meer dan 10 jaar niet meer in uw land van herkomst woont en u hierdoor van Afghanistan vervreemd meent te zijn (zie brief p.2), kan evenmin overtuigen. Het CGVS ziet immers niet in waarom een verblijf van 10 jaar buiten het land van herkomst automatisch tot de toekenning van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus zou moeten leiden. Daarenboven kan hierbij opgemerkt worden dat uw afwezigheid van 10 jaar valt toe te schrijven aan het feit dat u, nadat uw eerste asielprocedure in februari 2012 werd beëindigd, in 2013 naar het Verenigd Koninkrijk reisde om na een verblijf van 5 jaren aldaar in 2018 opnieuw terug te keren naar België om tot op heden in uw ongeloofwaardig bevonden relaas te blijven volharden. De tot slot warrige en oppervlakkige verwijzing van uw raadsman naar een vijftal rapporten die onder meer handelen over de veiligheidssituatie in Kaboel en andere grote steden en de situatie van zogenaamde terugkeerders in Afghanistan (zie brief p.3-6), kan de eerder gemaakte appreciatie omtrent uw nood aan internationale bescherming en intern hervestigingsalternatief in Kaboel ook niet beïnvloeden. Opnieuw gaat het hier telkens om informatie van algemene aard die niet voldoende is om aan te tonen dat u als individueel persoon wegens een louter verblijf in Europa en een terugkeer naar en aanwezigheid in Afghanistan dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd. U noch uw raadsman tonen echter concreet aan welke risico's uw tienjarige afwezigheid uit Afghanistan voor u zou inhouden en dat u om die reden uw leven in uw land van herkomst niet opnieuw zou kunnen opnemen." (eigen onderlijning).

De Raad stelt vast dat verzoeker in verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het herhalen van elementen waarop middels de bestreden beslissing reeds werd geantwoord. Verzoeker tracht de motieven op de korrel te nemen, doch vervalt opnieuw in een weinig ernstig betoog waar hij stelt: "Het is gemakkelijk om een vrees in concreto aan te tonen wanneer de tegen partij een redelijke persoon is. Het is totaal onmogelijk om een vrees in concreto aan te tonen wanneer verweerster totaal onredelijk is. Wat verweerster zegt is komt op het volgende neer: Ga naar Kaboel en als je ontvoerd en vermoord wordt, stuur dan uw ziel naar Europa om asiel aan te vragen." Dergelijk betoog van verzoeker is geenszins van aard voormelde concrete vaststellingen aan het wankelen te brengen, laat staan te weerleggen. Noch het overige betoog van verzoeker slaagt hierin. Verzoeker laat dan ook na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die afbreuk doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn tienjarig verblijf in Europa, waarbij hij stelt volledig verwesterd te zijn en de vrees oppert gemarginaliseerd te worden, valt verzoeker derhalve in herhaling. De Raad wijst erop dat, zoals de commissaris-generaal wel degelijk op pertinente wijze aangeeft, verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter wederom in gebreke nu hij louter opnieuw verwijst naar en citeert uit algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in het buitenland (anders) gepercipieerd, geïdoleerd of gemarginaliseerd zal worden. Verzoeker toont op geen

enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt, dat hij zich niet zou kunnen aanpassen en zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

4.3. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering met verwijzing naar zijn vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal motiveert verder: "Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kaboel in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kaboel en hierbij verwijst naar het gegeven dat u reeds tien jaar niet meer in uw land van herkomst woont en bijgevolg vervreemd zou zijn van Afghanistan (zie brief advocaat p.2), dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont immers niet aan dat u dermate vervreemd zou zijn van uw land van herkomst dat u een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat u een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers. Evenmin toont u aan dat u in de stad Kaboel niet de mogelijkheden zou hebben om zich, gelet op uw lichamelijke en geestelijke toestand, tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen; of dat u niet volledig in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor bloot stelt aan de risico's van willekeurig geweld. Het CGVS kan bijgevolg niet besluiten dat u, in vergelijking met andere burgers in de stad Kaboel, over minder weerbaarheid beschikt om zich te beschermen in deze stad of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen.

(...)

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. In de beslissing omtrent uw eerste verzoek om internationale bescherming argumenteerde het CGVS reeds waarom u in Kabul over een volwaardig verblijfsalternatief beschikt. U bleek niet alleen geschoold en afkomstig uit een welgestelde familie, men kon er verder van uitgaan dat uw vader nog steeds werkzaam was in Kabul. Ook de RvV was deze mening toegedaan."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er met zijn algemeen verweer, noch met citaten – uit onder meer oudere rapporten dan deze waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen – dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontcrachten.

Verzoeker voert ook omtrent de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden een algemeen en herhalend betoog, doch laat wederom na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker kan door elementen telkenmale te herhalen de beoordeling ervan niet in een ander daglicht stellen, noch kan hij poneren dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt het tegendeel. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek ervan. De Raad

herinnert eraan dat, in de mate dat verzoeker de algemene informatie in dit kader aanvoert, hij hiermee niet in concreto aantoont dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Betreffende de medische toestand van verzoeker waarnaar hij nog verwijst, kan evenzeer worden verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing waar op goede gronden wordt vastgesteld: "De twee attesten betreffende uw afspraken bij een dermatoloog, het medicatievoorschrift en de twee vignetten voor de mutualiteit (zie inventaris documenten), tonen op hun beurt evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan. Zoals eerder aangehaald bevatten deze stukken niet eens een concrete diagnose van uw dermatologische probleem, en ziet het CGVS hoe dan ook niet in hoe een dergelijk probleem tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus kan leiden." De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat voor een beoordeling van zijn medische problemen verzoeker een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten in dit kader wijzen niets aan de gedane vaststellingen.

Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee het onderbouwde besluit van de commissaris-generaal dat, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en verzoeker het tegendeel niet aantoont.

Waar verzoeker betoogt dat werd nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en citeert uit "§ 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale" licht hij niet in concreto toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en hij brengt geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

4.4. De Raad wijst er nog op dat wat verzoekers verwijzing naar de situatie ten gevolge van COVID 19 betreft, het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID 19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

4.5. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 februari 2021, voert verzoekende partij aan dat zij reeds heeft uiteengezet dat haar vader overleden is en dat haar oom naar Londen is gevlucht. Verzoekende partij wijst erop dat de perceptie nog altijd heerst dat zij uit een rijke familie komt en kapitaalkrchtig is. Verzoekende partij wijst erop dat een IVA voor haar niet aanwezig is en dat zij recht heeft op de subsidiaire bescherming. Er wordt niet aan haar nationaliteit getwijfeld, zij is reeds 10 jaar in Europa en zoals blijkt uit de literatuur (Stahlmann) loopt zij, zo stelt verzoekende partij, als terugkeerder een risico omwille van haar verblijf in Europa. Ze wijst er verder op dat ook Afghanistan door de Covid-19 epidemie wordt getroffen. Wat haar neef betreft, wordt duidelijk gesteld dat zij het niet meer met elkaar kunnen vinden en verzoekende partij meent dat zij niet ondervraagd moet worden over haar neef.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij hiermee in wezen niets meer doet dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, waarmee zij er evenwel geenszins in slaagt afbreuk te doen aan hetgeen eerder concreet in voormelde beschikking en de bestreden beslissing met betrekking tot haar huidig vijfde verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld.

De Raad verwijst dan ook naar en herneemt de grond in de beschikking van 26 februari 2021 waar met betrekking tot voormelde opmerkingen van verzoekende partij, welke aldus niets zijn meer dan een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen en ingeroepen argumenten, op uitgebreide wijze concreet het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoeker uit vervolgens de vrees vermoord te worden door de taliban, evenals de vrees ontvoerd te worden door criminele bendes in Afghanistan. Hij verwijst ter staving van deze vrees naar zijn verklaringen en de landeninformatie, en hij meent een begin van bewijs te hebben voorgelegd over het toebehoren tot een kapitaalkrchtige familie. Verzoeker zet verder uiteen dat zijn oom gevlucht is naar Londen en hij verwijst naar de dood van zijn vader. Hij stelt dat er geen kapitaal meer is en dat de taliban nog steeds de perceptie hebben dat ze nog altijd rijk zijn. Doordat verzoeker behoorde tot een rijke familie zien “de criminele bende” hem zeker als een ideale prooi om ontvoerd te worden, zo stelt hij.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat waar verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar de asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, met name dat hij nog steeds de taliban vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan, deze asielmotieven reeds in het kader van zijn eerste verzoek werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Ook de Raad besliste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek opnieuw verwijst naar zijn eerder aangehaald relaas en hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en deze zijn niet van dien aard dat zij afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat verzoeker verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan

zijn asiëldossier, laat staan dat hij kan worden gevolgd in zijn gratuite stelling dat “verweerster niet eeuwig mag verwijzen naar de arresten van uw Raad.” die geen steek houdt.

Door in zijn verzoekschrift hieromtrent wederom een betoog te voeren, en te verwijzen naar zijn verklaringen en de neergelegde stukken, slaagt verzoeker er thans derhalve evenmin in om de vastgestelde ongeloofwaardigheid, die zoals hoger uiteengezet een definitief karakter heeft verworven, te weerleggen.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en stukken, doch dat deze niet werden aanvaard. De commissaris-generaal motiveert als volgt: “Daarnaast kan ook de brief van uw advocaat (opgesteld op 24 januari 2020) de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming niet wijzigen. Eerst en vooral verwijst deze brief naar stukken die u als verzoeker zou neerleggen, meer bepaald bewijzen voor de dood van uw vader en bewijzen dat uw oom vertrokken zou zijn naar “Lonen” (vermoedelijk: Londen, zie brief p.1). Het CGVS kan echter alleen maar vaststellen dat u tot op heden geen dergelijke stukken heeft neergelegd, waardoor een appreciatie ervan onmogelijk is. Vervolgens refereert uw raadsman opnieuw naar de problemen met de Taliban die eerder reeds ongeloofwaardig bevonden werden door zowel het CGVS als de RVV in het kader van uw eerste asielprocedure, hetgeen kant noch wal raakt. Het bijkomend argument dat u als lid van een kapitaalkrachtige familie risico zou lopen vervolgd te worden door criminele bendes in Kaboel (zie brief p.2), is op haar beurt een louter blote bewering die noch uzelf noch uw raadsman op enige concrete wijze staft of aannemelijk maakt. De eenvoudige verwijzing naar de richtlijnen aangaande zakenmensen en bemiddelde mensen van UNHCR (voor de beoordeling van de internationale beschermingsnoden van asielzoekers van Afghanistan, zie brief p.2) kan hierbij niet volstaan. Elke verzoeker dient zijn of haar vrees immers individueel en in concreto aannemelijk te maken, waar zowel u als uw advocaat volledig in gebreke blijven. Dat u het voordeel van de twijfel zou verleend moeten worden gezien uw jonge leeftijd (zie brief p.2), kan het CGVS ook niet inzien. U bent heden immers 29 jaar oud, en was op het ogenblik van het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming en het hiermee gepaard gaande interview op het CGVS respectievelijk reeds 19 en 21 jaar oud. De toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel stelt bovendien als voorwaarde dat u als verzoek om internationale bescherming in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en uw verklaringen grotendeels samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval. De toevoeging dat u meer dan 10 jaar niet meer in uw land van herkomst woont en u hierdoor van Afghanistan vervreemd meent te zijn (zie brief p.2), kan evenmin overtuigen. Het CGVS ziet immers niet in waarom een verblijf van 10 jaar buiten het land van herkomst automatisch tot de toekenning van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus zou moeten leiden. Daarenboven kan hierbij opgemerkt worden dat uw afwezigheid van 10 jaar valt toe te schrijven aan het feit dat u, nadat uw eerste asielprocedure in februari 2012 werd beëindigd, in 2013 naar het Verenigd Koninkrijk reisde om na een verblijf van 5 jaren aldaar in 2018 opnieuw terug te keren naar België om tot op heden in uw ongeloofwaardig bevonden relaas te blijven volharden. De tot slot warrige en oppervlakkige verwijzing van uw raadsman naar een vijftal rapporten die onder meer handelen over de veiligheidssituatie in Kaboel en andere grote steden en de situatie van zogenaamde terugkeerders in Afghanistan (zie brief p.3-6), kan de eerder gemaakte appreciatie omtrent uw nood aan internationale bescherming en intern hervestigingsopties in Kaboel ook niet beïnvloeden. Opnieuw gaat het hier telkens om informatie van algemene aard die niet voldoende is om aan te tonen dat u als individueel persoon wegens een louter verblijf in Europa en een terugkeer naar en aanwezigheid in Afghanistan dreigt te worden geïdentificeerd of vervolgd. U noch uw raadsman tonen echter concreet aan welke risico's uw tienjarige afwezigheid uit Afghanistan voor u zou inhouden en dat u om die reden uw leven in uw land van herkomst niet opnieuw zou kunnen opnemen.” (eigen onderlijning).

De Raad stelt vast dat verzoeker in verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het herhalen van elementen waarop middels de bestreden beslissing reeds werd geantwoord. Verzoeker tracht de motieven op de korrel te nemen, doch vervalt opnieuw in een weinig ernstig betoog waar hij stelt: "Het is gemakkelijk om een vrees in concreto aan te tonen wanneer de tegen partij een redelijke persoon is. Het is totaal onmogelijk om een vrees in concreto aan te tonen wanneer verweerster totaal onredelijk is. Wat verweerster zegt is komt op het volgende neer: Ga naar Kaboel en als je ontvoerd en vermoord wordt, stuur dan uw ziel naar Europa om asiel aan te vragen." Dergelijk betoog van verzoeker is geenszins van aard voormelde concrete vaststellingen aan het wankelen te brengen, laat staan te weerleggen. Noch het overige betoog van verzoeker slaagt hierin. Verzoeker laat dan ook na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die afbreuk doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn tienjarig verblijf in Europa, waarbij hij stelt volledig verwesterd te zijn en de vrees oppert gemarginaliseerd te worden, valt verzoeker derhalve in herhaling. De Raad wijst erop dat, zoals de commissaris-generaal wel degelijk op pertinente wijze aangeeft, verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter wederom in gebreke nu hij louter opnieuw verwijst naar en citeert uit algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in het buitenland (anders) gepercipieerd, gevisieerd of gemarginaliseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt, dat hij zich niet zou kunnen aanpassen en zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

4.3. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering met verwijzing naar zijn vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal motiveert verder: "Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kaboel in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kaboel en hierbij verwijst naar het gegeven dat u reeds tien jaar niet meer in uw land van herkomst woont en bijgevolg vervreemd zou zijn van Afghanistan (zie brief advocaat p.2), dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont immers niet aan dat u dermate vervreemd zou zijn van uw land van herkomst dat u een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat u een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers. Evenmin toont u aan dat u in de stad Kaboel niet de mogelijkheden zou hebben om zich, gelet op uw lichamelijke en geestelijke toestand, tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen; of dat u niet volledig in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor bloot stelt aan de risico's van willekeurig geweld. Het CGVS kan bijgevolg niet besluiten dat u, in vergelijking met andere burgers in de stad Kaboel, over minder weerbaarheid beschikt om zich te beschermen in deze stad of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen.

(...)

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. In de beslissing omtrent uw eerste verzoek om internationale bescherming argumenteerde het CGVS reeds waarom u in Kabul over een volwaardig verblijfsalternatief beschikt. U bleek niet alleen geschoold en afkomstig uit een welgestelde familie, men kon er verder van uitgaan dat uw vader nog steeds werkzaam was in Kabul. Ook de RvV was deze mening toegedaan."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er met zijn algemeen verweer, noch met citaten – uit onder meer oudere rapporten dan deze waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen – dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten.

Verzoeker voert ook omtrent de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden een algemeen en herhalend betoog, doch laat wederom na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker kan door elementen telkenmale te herhalen de beoordeling ervan niet in een ander daglicht stellen, noch kan hij poneren dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt het tegendeel. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek ervan. De Raad herinnert eraan dat, in de mate dat verzoeker de algemene informatie in dit kader aanvoert, hij hiermee niet in concreto aantoont dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Betreffende de medische toestand van verzoeker waarnaar hij nog verwijst, kan evenzeer worden verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing waar op goede gronden wordt vastgesteld: "De twee attesten betreffende uw afspraken bij een dermatoloog, het medicatievoorschrift en de twee vignetten voor de mutualiteit (zie inventaris documenten), tonen op hun beurt evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan. Zoals eerder aangehaald bevatten deze stukken niet eens een concrete diagnose van uw dermatologische probleem, en ziet het CGVS hoe dan ook niet in hoe een dergelijk probleem tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus kan leiden." De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat voor een beoordeling van zijn medische problemen verzoeker een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten in dit kader wijzen niets aan de gedane vaststellingen.

Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee het onderbouwde besluit van de commissaris-generaal dat, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en verzoeker het tegendeel niet aantoont.

Waar verzoeker betoogt dat werd nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en citeert uit "§ 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale" licht hij niet in concreto toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en hij brengt geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

4.4. De Raad wijst er nog op dat wat verzoekers verwijzing naar de situatie ten gevolge van COVID 19 betreft, het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID 19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7)."

Verzoekende partij gaat hier ter zitting niet *in concreto* op in, daar zij zich in hoofdzaak tot het louter herhalen van eerder ingeroepen elementen beperkt, minstens brengt zij geen concrete en valabele argumenten bij die het voorgaande in een ander daglicht kunnen plaatsen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen en argumenten is geenszins van aard hetgeen hieromtrent eerder concreet werd vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij en haar neef het niet meer met elkaar kunnen vinden en dat zij van mening is dat zij niet ondervraagd moet worden over haar neef, zonder dat zij dit echter betreft op en voorts ook maar enigszins concreet ingaat op het in de beschikking van 26 februari 2021 en de bestreden beslissing vastgestelde.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS